

בע"ח 67126-12-14 (נצרת) - דניאל מסעוד נ' מדינת ישראל

סדר דין פלילי - חומר חקירה

בית משפט השלום בנצרת

בע"ח 67126-12-14 מסעוד נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופטת עדי במביליה - אינשטיין

המבקש
נגד
דניאל מסעוד

המשיבה
מדינת ישראל

החלטה

לפניי בקשה לעיון בחומר חקירה, בהתאם לסעיף 74(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982.

1. ב"כ המבקש עתר לקבלת מידע כדלהלן:

א. גיליון המרשם הפלילי של עדי תביעה 7-10, לרבות תיקים פתוחים (מב"ד) וסגורים.

ב. תיק רפואי ונפשי של עדי תביעה 8 ו-10, לרבות חומר שנאסף באמצעות המל"ל.

ג. חומר המצוי בידי מועצה מקומית קצרין ביחס לעד תביעה 8, לרבות התכתבויות, ככל שהחומר נוגע לחריגות בנייה ורישומים מנהלתיים בדבר אי עמידה בנהלים ובתקינה בנושא.

ד. כל מידע הנוגע לחקירה כנגד עד תביעה 8 בנוגע להעמדתו לדין בגין ירי בשטח בנוי במהלך האירוע נשוא כתב האישום, צעדים פליליים ומנהלתיים שננקטו כנגדו, ובכלל זה מה החלטת המאשימה בנוגע לשאלת העמדתו לדין.

ה. בנוגע להחזקה ולטיפול בכלבה צ'וצ'ה, שהנה בבעלות המבקש, נתבקש חומר הקיים בידי הוטרינר העירוני, שהנו עד תביעה 11, ובכלל זה אישורים שניתנו, פרוטוקולים ובדיקות שנערכו ע"י העד או מי מטעמו.

טיעוני הצדדים:

2. בבקשתו בכתב טען ב"כ המבקש כי השיקולים לגילוי חומר החקירה גוברים על השיקולים הנוגעים לזכות העדים לפרטיות. ב"כ המבקש הסביר כי עדי התביעה 7-10 הם שכניו, וכי יש לו יסוד סביר להניח שלפחות לחלקם מרשם פלילי בגין עבירות שביצעו בעבר. לטענתו, המידע רלוונטי למהימנות העדים וליכולתו של בית המשפט להעריך את שהתרחש באירוע על סמך אמרותיהם. עוד טען כי דאג לקשירת הכלבה ואחד משכניו בחר להתנכל לו ולכלבה ע"י כך ששחררה בזדון ובמכוון, על רקע סכסוך קודם או יחס שלילי כלפי הכלבה, כעולה מהודעותיהם.

המבקש עתר לקבלת תיעוד רפואי ונפשי של עדים 8 ו-10, אולם הסבריו נגעו לעד 8 בלבד. לדבריו, עד תביעה 8 עשה שימוש בנשק במהלך האירוע, התנהלות שלטעמו הנה קיצונית וחריגה, כאשר למבקש ידוע שעד 8 סבל בעבר, ויתכן שאף בהווה, מבעיות נפשיות העשויות להשליך על סבירות התנהגותו ועל ההיתר שניתן לו להחזיק בנשק וקיימת אפשרות שהשפיעו על התנהלותו באירוע. עוד טען כי למצבו הנפשי של ע"ת 8 יש השלכה על הערכת מהימנותו.

ביחס לחומר המצוי בידי המועצה המקומית, טען ב"כ המבקש כי ע"ת 8 מסוכסך עם המבקש בשל חריגות בניה וחריגות אחרות מנוהלים ותקנים שבוצעו ע"י ע"ת 8 ודיירים אחרים בשכונה. בהקשר זה טען כי "יתכן וננקטו כנגד ע"ת 8 הליכים משפטיים".

ביחס לשאלת העמדתו לדין של ע"ת 8, טען ב"כ המבקש כי יחסה של המאשימה להתנהלות ע"ת 8 באירוע בעל משקל מכריע בבוא בית המשפט לבחון את מידת הצדק שבהעמדת המבקש לדין. לטענתו, חומרת העבירה שביצע ע"ת 8, ונסיבות ביצועה, מגמדות את העניין הציבורי שבהעמדת המבקש לדין בגין העבירה המיוחסת לו בכתב האישום. עוד טען כי לנסיבות הירי השפעה על הערכת מהימנות העד.

ביחס לחומר הנוגע לכלבתו, טען ב"כ המבקש כי ראיות אלה רלוונטיות למידת האשם שיש לייחס למבקש ולשאלת האחריות שיש ליחס לרשויות בסוגיית מתן ההיתר להמשך החזקתה. לטענת ב"כ המבקש, המבקש לא אחראי לאירוע כלל ולחילופין אינו אחראי באופן בלעדי.

3. בישיבת יום 9.2.15 הוסיף ב"כ המבקש כי החומר המבוקש נמצא בשליטת התביעה, רלוונטי להגנת הנאשם וכי אין חקר לתבונת סנגור. לטעמו, מתמלא מבחן הזיקה של החומר לאישום ויש בו תועלת לנאשם. הסנגור הוסיף כי לנאשם זכות לטעון להגנה מן הצדק כיוון שלא הוגש כתב אישום כנגד ע"ת 8, על אף שירה והחמיר את האירוע. לדבריו, התביעה טענה בכתב האישום שנאלץ לירות, אך הסנגור סבור שהירי נבע ממצבו הנפשי. הסנגור טען כי המציא לתביעה עדויות של שניים שהעידו כי הירי כמעט פגע באנשים. הסנגור טען כי החומר שבידי הוטרינר נועד לבסס טענה כי הנאשם עשה כל שהתבקש והתרחלותו ברמה נמוכה, כשעיקר ההתרחלות מצד המועצה, כיון שהוטרינר ביקר בבית הנאשם, ראה כיצד הכלבה קשורה ואישר להחזיק בה למרות אירועים קודמים. לטענתו, יציג עדויות של אנשי מקצוע כי לא ניתן להשתרר מהכבל עמו קשר את הכלבה אלא בזדון ע"י אחר. הסנגור טען כי עד 8 לא היה צריך לירות והאירוע הקצין בגין מצבו הנפשי, לפיכך דרש חשיפתו, הגם שמדובר בחדירה לפרטיות.

4. ב"כ המשיבה הפנתה לבש"פ 8685/13 לבש"פ 8252/13 וטענה כי בנוגע לתיעוד רפואי ונפשי של עדים על המבקש להגיש את הבקשה במסגרת סעיף 108 לחוק, שכן לא מדובר בחומר חקירה, החומר חסוי עפ"י דין ולא נמצא בידי המאשימה. לדבריה, גם חומר שמצוי במועצה המקומית לא נכנס בגדר סעיף 74 שכן אינו חומר חקירה. לדבריה, חיפוש אחר חומר שנמצא בידי רשויות שונות, לא יכול להיות מסע דייג מתוך תקוה, שאינה מעוגנת בעובדות, וגם תבונה סנגור צריכה להשען על נקודת אחיזה ממשית. לדבריה, הסנגור עתר לחומר בעניין תכנון ובניה אך לא הצביע על נקודת אחיזה כלשהי. בקשתו מקורה במסע דייג או מסע נקמה ואין בה רלוונטיות לבירור האשמה הנוגעת לסכסוך בין כלבים. בנוסף, ככל שהמבקש הגיש תלונות כנגד ע"ת 8 למועצה המקומית, הרי שהמסמכים הרלוונטיים ברשותו. ביחס לסטטוס החקירה התובעת מסרה כי המתלונן נחקר באזהרה, טרם הוגש כתב אישום, התיק פתוח ובטיפול התביעות. ביחס למסמכים מטעם הוטרניר או הרשות המקומית, טענה התובעת כי מדובר בכלבה שבבעלות המבקש, ועל כן יש למבקש גישה לכל החומר בעניינה. המבקש לא הראה אינדיקציה לכך שביקש לקבל את החומר מהרשות המקומית ולא נענה ואילו לתביעה אין כל גישה למידע. ביחס לרישומים הפליליים של עדי התביעה 7-10, התובעת הגישה לעיון בית המשפט את הרישומים הפליליים וטענה כי ניתן להעביר רק רישום שעבר את מסננת הרלוונטיות, ויש בו תועלת פוטנציאלית להגנת הנאשם.

הזכות לעיון בחומר חקירה - עמדת החוק והפסיקה:

5. סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982 קובע:

"(א) הוגש כתב אישום בפשע או בעוון, רשאים הנאשם וסנגורו, וכן אדם שהסנגור הסמיכו לכך, או, בהסכמת התובע, אדם שהנאשם הסמיכו לכך, לעיין בכל זמן סביר בחומר החקירה וכן ברשימת כל החומר שנאסף או שנרשם בידי הרשות החוקרת, והנוגע לאישום, שבידי התובע ולהעתיקו.
(ב) נאשם רשאי לבקש, מבית המשפט שאליו הוגש כתב האישום, להורות לתובע להתיר לו לעיין בחומר שהוא, לטענתו, חומר חקירה ולא הועמד לעיונו".

6. בהתאם להלכה הפסוקה, אין לפרש את המונח "חומר חקירה" פירוש דווקני ומצמצם, המגביל את תחולת סעיף 74 לחסד"פ לחומר הראיות המתייחס אך ורק במישרין למעשה העבירה המיוחס לנאשם. המונח "חומר חקירה" כולל גם ראיות השייכות באופן הגיוני לפריפריה של האישום. פרשנות מרחיבה זו מתיישבת עם "גישת הרלוונטיות". יחד עם זאת, אין להפליג למרחקים ולכלול במונח זה ראיות שהרלוונטיות שלהן לתביעה הנדונה הנה רחוקה ושולית (בג"צ 233/85 אל הוזייל ואח' נ' משטרת ישראל; ע"פ 4977/92 ג'ברין נ' מדינת ישראל; רע"פ 4953/06 צדוק נ' מדינת ישראל).

7. זכות העיון בחומר חקירה תכליתה לאפשר לנאשם לקיים זכותו להליך הוגן ומתן אפשרות לנאשם להביא הגנתו בצורה הטובה ביותר, כשהמבחן המגשים תכלית זו הוא "מבחן הנגיעה של החומר לאישום". כל חומר הנוגע לאישום, בין אם נגיעה ישירה או ודאית ובין אם נגיעה עקיפה,

מהווה "חומר חקירה", ובלבד שקיים יסוד של ממש להשערה של הנאשם כי החומר אכן ישפיע על בירור האישום כנגדו (בש"פ 6717/12 מדינת ישראל נ' ברוך אהרון; בש"פ 7064/08 מדינת ישראל נ' ברקו; בש"פ 4157/00 עופר נמרודי נ' מדינת ישראל, בש"פ 9322/99 מסארווה נ' מדינת ישראל, בג"צ 9264/04 מדינת ישראל נ' בית משפט השלום בירושלים, בש"פ 5881/06 בניזרי נ' מדינת ישראל).

8. השאלה אם חומר מסוים נחשב "חומר חקירה", מוכרעת באופן ענייני ונקודתי בהתאם למבחני השכל הישר וניסיון החיים, על פי טיבו של החומר, נגיעתו לאישום וזיקתו לסוגיות הנדונות בהליך שבמסגרתו הוא מבוקש ומידת התועלת העשויה לצמוח לנאשם מגילוי (בש"פ 8253/13 מדינת ישראל נ' ליאל שיינר; בש"פ 11042/04 פלוני נ' מדינת ישראל).

9. במסגרת בש"פ 6717/12 מדינת ישראל נ' ברוך אהרון קבע כבוד השופט ג'ובראן את אופן יישום זכות העיון כדלהלן:

"זכותו של נאשם לעיין בחומר חקירה הנוגע לאישום נגדו נובעת מזכותו למשפט הוגן וכוללת את הזכות לעתור לקבלת חומר שלא הועבר לידי. לנאשם זכות לנהל את הגנתו כשהוא מכיר את מלוא חומר החקירה הנוגע לעניינו (ראו למשל: בש"פ 3823/06 ממן נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 5.6.2006)) ומכוחה של זכות זו, מצווה בית המשפט "לדקדק עם התביעה ולהרחיב יריעתו של "חומר חקירה" באופן שהגנתו של הנאשם לא תתקפח" (בש"פ 6022/96 מדינת ישראל נ' מזור, פ"ד נ(3) 686 (1996)).

10. ואולם, כמו כל זכות אחרת, גם הזכות לעיין בחומר החקירה אינה זכות מוחלטת, והיא אינה חלה על כל חומר באשר הוא. המבחן שנקבע לעניין זה בפסיקה הוא מבחן הנגיעה של החומר לאישום, במסגרתו נדרש "יסוד של ממש להשערה או לתקווה של הנאשם כי החומר אכן ישפיע על בירור האישום נגדו" (בש"פ 4157/00 נמרודי נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 625, 632 (2000); ראו גם: בש"פ 7064/08 מדינת ישראל נ' ברקו ([פורסם בנבו], 13.08.2009)). לא כל השערה ספקולטיבית עשויה לשמש תשתית מספקת להגדרת חומר כ"חומר חקירה", ואין די בתקווה בלבד כי בתיק מסוים ימצא חומר שעשוי להועיל להגנת הנאשם, כדי להכניס את החומר בגדרי הגדרה זו (ראו בש"פ 9322/99 מסארווה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(1) 382, 376 (2000)).

11. במסגרת הבדיקה האם חומר מסוים ייחשב כחומר חקירה, יש לקחת בחשבון מכלול שיקולים הקשורים בחומר הנדון. כך, למשל, יש לבחון את זיקתו של החומר לאישום ולנאשם, וכן יש לבחון את האפשרות הסבירה כי תהיה בחומר תועלת להגנת הנאשם (ראו: בג"ץ 620/02 התובע הצבאי הראשי נ' בית הדין הצבאי לערעורים, בפסקה 6 ([פורסם בנבו], 29.05.2003) (להלן: פרשת התצ"ר)). במסגרת זו, חשיבות החומר המבוקש להגנת הנאשם היא שאלה מרכזית שעל בית המשפט לשקול בדונו בחומר שאינו "חומר חקירה" במובהק. כפי שנקבע, "בבחינת הרלוונטיות של החומר לאישום, אין בית המשפט צריך

להביא בחשבון אפשרויות הגנה ערטילאיות שאינן נראות לעין, ואל לו לתת ידו ל'מסע דיג' שאין רואים את תכליתו המעשית. הביטוי שהשתרש בפסיקתנו מקדמת דנא כי 'אין חקר לתבונת סנגור'... הוא שובה לב אך גם תבונת הסנגור נשענת בדרך כלל על נקודת אחיזה ממשית, ואינה בגדר מעשה קסמים" (שם, בפסקה 7).

12. אכן, בשל מעמדה הרם של הזכות למשפט הוגן, בית משפט זה נוקט גישה מרחיבה בהגדרת המונח "חומר חקירה" כאשר הוא נדרש לבחון רלוונטיות של מסמכים מבוקשים (ראו: בג"ץ 9264/04 מדינת ישראל נ' בית משפט השלום בירושלים, פ"ד ס(1) 360, 378 (2005)). יחד עם זאת, יש לתת את הדעת לכך כי "...הגישה המרחיבה אינה חסרת גבולות. הרחבה יתרה עשויה בנסיבות מסוימות להרחיב את היריעה שלא לצורך, ובכך ... לא תתרום להגנת הנאשם" (ראו: פרשת התצ"ר).

מן הכלל אל הפרט:

10. כנגד המבקש הוגש כ"א בו יוחסה לו עבירה של מעשה פזיזות ורשלנות, בהתאם לסעיף 338(א)(6) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

על פי כתב האישום במועד הרלוונטי לאישום וב-4 השנים שקדמו למועד זה, בביתו בקצרין, החזיק המבקש בכלבה מסוכנת מסוג פיטבול-אמסטף מעורב, הקרויה צ'וצ'ה. ביום 21.8.12 בשעה 22:30, באזור חצר בית משפחת ב, שכניו של המבקש, תקפה הכלבה את הקטינה ל, שהיתה באותה עת כבת 6 שנים, וגרמה לה חבלה בבתנה. הכלבה אף התנפלה על כלבת פינצ'ר קטנה שניסתה להגן על ל, נשכה אותה ולא הרפתה ממנה אף לאחר שהוכתה ועד שבעל כלבת הפינצ'ר ירה בכלבה. הכלבה היתה משוחררת, ללא רסן ומחסום לפיה.

11. בתגובתו לאישום, כפר המבקש ובא כוחו טען: "הנאשם אכן בעליה של הכלבה צ'וצ'ה נשוא סעיף 1 לעובדות, הנאשם לא התרשל בשמירה על הכלבה, נקט צעדי זהירות, היא לא השתחררה מהכבל אליו היתה קשורה באותו זמן ולא היה כל ליקוי מצד הנאשם. אנו מאשרים שהכלבה היתה משוחררת אבל לדעתנו זה נעשה בזדון ע"י צד שלישי. יותר מזה, הנאשם מכחיש את העובדה שהכלבה תקפה את הקטינה ל או גרמה לה לחבלה כלשהי".

12. המבקש עתר לקבלת גיליון המרשם הפלילי של עדי תביעה 7-10.

בעניין זה קבע כבוד השופט פוגלמן בבש"פ 600/15 מתתיהו הירשמן נ' מדינת ישראל:

"בהתאם להלכת בניזרי, גיליון מרשם פלילי של עד יועבר לעיונו של נאשם

רק לאחר שעבר את מסננת הרלוונטיות ומשנמצא כי יש בו תועלת פוטנציאלית להגנתו. הלכה זו עולה בקנה אחד עם סעיף 5 לחוק המרשם הפלילי ופרט י' לתוספת הראשונה לחוק זה, שלפיהם המשטרה תמסור לבית המשפט מידע מן המרשם הפלילי מקום שהגילוי "מהותי לנושא הדין" או שהוא "נדרש לבירור מהימנותו של עד ובעל דין ביקש את הגילוי" (שם; ראו גם עניין בניזרי, בעמ' 699-700). אכן, הכלל הוא כי "בהתנגשות חזיתית, כאשר על כפות המאזניים מונחים זה מול זה זכותו של הנאשם למשפט הוגן אל מול ההגנה על פרטיותם של העדים, משקלה של זכות הנאשם למשפט הוגן יכריע את הכף, ודינם של השיקולים הנוגדים לסגת" (בג"ץ 620/02 התובע הצבאי הראשי נ' בית-הדין הצבאי לערעורים, פ"ד נז(4) 625, 635 (2003) (להלן: עניין התצ"ר)). אלא שזכותו של נאשם להתגונן איננה זכות מוחלטת, וכאשר האפשרות לפגיעה בה אינה קיימת או כשהיא רחוקה ובלתי משמעותית, יש ליתן משקל הולם גם לזכויותיהם של עדים ולאינטרסים המוגנים שלהם (שם, בעמ' 635-636; בש"פ 9322/99 מסארווה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(1) 376, 384 (2000))...

בהעדר טענה קונקרטית, כאמור הבקשה לעיון בגיליונות המרשם הפלילי עולה כדי "מסע דיג" שתכליתו המעשית אינה ברורה... קושי נוסף שעלול להתעורר אם תתקבל גישתו של העורר, היא כי כל אימת שיוגש כתב אישום יוטל על התביעה להעביר לעיון ההגנה, לבקשתה של זו, את גיליונות המרשם הפלילי של כל עדיה, וזאת מבלי שהסניגור ידרש לעמוד ברף בסיסי כלשהו בדבר קיומה של אפשרות קונקרטית שהדבר יועיל להגנת הנאשם, לבד מן הטענה הכללית כי אילו תימצאנה אי אלו הרשעות במרשם הפלילי של העדים יהיה בכך כדי לערער את מהימנותם (והשוו לבש"פ 5609/12 נעים נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (1.8.2012)). ברי כי "ברירת מחדל" כזו אינה מייחסת משקל הולם לזכויותיהם של העדים. כפי שציין בית המשפט המחוזי, אמות המידה המקובלות מחייבות לכל הפחות הנמקה כלשהי באשר לרלוונטיות של פרטי המרשם הפלילי המבוקש.

ביחס לתיקי מב"ד ותיקים סגורים, קבע כבוד השופט עמית בבש"פ 5535/13 מדינת ישראל נ' שימשילשווילי שלוה שלמה:

"בבוא בית המשפט לעשות שימוש בסמכות זו ולהורות על חשיפת מב"דים או תיקים סגורים בפני נאשם, המבחינים נוקשים יותר מאשר לגבי גילוי פרטים הנכללים במרשם הפלילי. על בית המשפט לקחת בחשבון, בין היתר, את השיקולים הבאים, לאו דווקא על פי סדר חשיבותם: האם החומר נכלל מלכתחילה בתיק החקירה; האם הרלבנטיות היא בעוצמה גבוהה או שמא מדובר בחומר שהרלבנטיות שלו אינה מובהקת, על אחת כמה וכמה לא רחוקה ושולית; האם מדובר ב"מסע דיג" ספקולטיבי; האם מדובר בתיקים ישנים, מה שמשליך הן על הרלבנטיות והן על משאבי התביעה לאיתור התיקים; הזכות לכבוד, לפרטיות, לשיקום ולרהביליטציה של העד או קרבן

העבירה ומידת הפגיעה בזכות זו; החשש הכללי כי עדים וקרבות עבירה יחששו להעיד במשפט; הפגיעה בזכויותיהם של צדדים שלישיים, שייתכן כי מעורבים בתיקים שנסגרו, ומידת הפגיעה; העיקרון של סופיות תשובות העד בעניינים צדדיים, אשר יש בו כדי להחליש את התועלת שיכולה לצמוח להגנה מהחומר.

גם לאחר שבית המשפט בחן שיקולים אלה והגיע למסקנה כי הנאשם צלח את כל המשוכות דלעיל, שומה על בית המשפט לבחון אם ניתן להסתפק בפרפראזה בלבד לגבי התיקים שגילויים מתבקש, או שיש להורות על עיון בתיק החקירה עצמו.

בב"ש (מחוזי נצ') 555/09 אחמד אסיל שריף נ' מדינת ישראל קבעה כב' השופטת הלמן:

"לקיומם של תיקי מב"ד או תיקים סגורים שאינם נוגעים ישירות לפרשה נשוא כתב האישום, לא יכולה להיות ככלל, תועלת ממשית בבירור מהימנותם של עדי התביעה, אלא במקרים בהם ניתן לראות קשר ישיר בין תיקי החקירה, שלא הבשילו לכתב אישום והסתיימו בהרשעה, לבין נושא עדותו, או כאשר יש בהם להצביע במידת סבירות רבה, על מידת מהימנותו של העד בכלל".

הסנגור טען כי המרשם הפלילי, לרבות תיקים פתוחים וסגורים, עשוי להשליך על מהימנות עדי התביעה ולתמוך בגרסת הנאשם אודות שכן שפעל במזיד לשחרור הכלבה.

הסנגור לא ציין מיהו השכן שפעל כנטען, לא הוצגה ראשית ראיה לקשר בין מי מהשכנים לבין המעשה הנטען ולא הובהר כיצד עשוי עברם הפלילי לסייע בסוגיה זו.

כעולה מן הפסיקה, באיזון בין הגנת הנאשם לבין הפגיעה בפרטיות העדים ע"י חשיפת עברם הפלילי, על המבקש להציג אפשרות קונקרטית שהדבר יועיל להגנתו, לבד מן הטענה הכללית כי אילו תימצאנה אי אלו הרשעות במרשם הפלילי של העדים יהיה בכך כדי לערער את מהימנותם.

הסנגור טען כי עד תביעה 8 מעורב באירוע והנו עד מרכזי, טענה שלא עלתה ביחס לעדים 7, 9 ו-10, כך שראיתי לנכון לערוך הבחנה בין ע"ת 8 לשאר העדים ביחס לבקשה זו.

גיליונות המרשם הפלילי של העדים הנ"ל הובאו לעיוני. לאחר עיון בהם לא מצאתי כי הנם רלוונטיים להגנת הנאשם בתיק זה, ולו בדרך עקיפה.

למרות האמור, ושעה שב"כ המבקש מיקד טיעוניו בעד התביעה 8 כעד עיקרי ומעורב, נתון העולה גם מעובדות כתב האישום, הנני נעתרת לבקשה חלקית ומורה להעביר לעיון ב"כ המבקש את גיליון המרשם הפלילי של עד התביעה 8 בלבד, לרבות רישום בדבר תיקים סגורים ופתוחים.

13. הסנגור עתר לקבלת תיעוד רפואי ונפשי של עדי תביעה 8 ו-10, לרבות חומר ממל"ל.

סעיף 78 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982 קובע:

"הוראות סעיף 74 אינן חלות על חומר שאי-גילוי מותר או שגילוי אסור לפי כל דין, אולם הוראות סעיף 77 חלות עליו".

בהתאם לסעיפים 49 ו-50 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971, על חומר שנמסר לרופא ולפסיכיאטר, חל חיסיון יחסי, אשר ניתן יהיה להסירו אם ויתר האדם על החיסיון או שמצא בית המשפט כי הצורך לגלות את הראיה לשם עשיית צדק עדיף מן העניין שיש לא לגלותה.

בבש"פ 8685/13 רוני יעקוב נ' מדינת ישראל קבע כבוד השופט שהם:

"לעמדת המשיבה, הוראת סעיף 78 לחוק סדר הדין הפלילי, לפיו "הוראות סעיף 74 אינן חלות על חומר שאי-גילוי מותר או שגילוי אסור לפי כל דין, אולם הוראות סעיף 77 חלות עליו", בצירוף עם סעיף 74(ו), מחריגה, מיניה וביה, חומרים חסויים מתחולתו של סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי. עמדה זו קנתה לה שביתה בפסיקותיו של בית משפט זה בעבר (ראו למשל: בש"פ 8555/06 פלוני נ' מדינת ישראל (9.11.2006); בש"פ 3772/13 פלוני נ' מדינת ישראל (10.6.2013); בש"פ 7421/13 קניאס נ' מדינת ישראל (10.11.2013)). ואולם, בעת האחרונה מצאה את ביטויה בפסיקה עמדה נוספת, הגורסת כי אין מדובר באיסור גורף. כך, בעניין שיינר, קבע השופט י' עמית, כי מסעיף 78 לחוק סדר הדין הפלילי "לא ניתן להסיק על איסור בחינת החומר [החסוי] במסגרת סעיף 74 עצמו". יחד עם זאת, לעמדתו של השופט י' עמית, כאשר מדובר בחומרים חסויים, שאינם נמצאים בידי התביעה, יש להעדיף, ככלל, את המסלול הקבוע בסעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי: נקודת המוצא לדיון צריכה להיות טכנית: אם החומר נמצא בידי התביעה יחול סעיף 74 לחסד"פ, ואם החומר אינו בידי התביעה יש להעדיף את סעיף 108 לחסד"פ. עם זאת, אין מדובר בכלל בלתי עביר, ותיתכן גם בדיקה מהותית של החומר המבוקש במסגרת דיון לפי סעיף 74 לחסד"פ, על מנת לבחון אם מדובר בחומר שנמצא בליבת המחלוקת ואם החומר צריך היה להיות בשליטתה של התביעה. אך גם כאן אציע נקודת מוצא טכנית: ככל שהחומר המבוקש נהנה מחסיון (סטטוטורי או פסיקתי) יש להעדיף את המסלול של סעיף 108 לחסד"פ, ולו על מנת לאפשר זכות טיעון לצד שעלול להיפגע מחשיפת החומר (עניין שיינר, בפסקה 21). בין אם מדובר באיסור המתבקש מהוראות חוק סדר הדין הפלילי, ובין אם מדובר בנקודת מוצא בלבד, דומה כי בכל הנוגע לבקשה לעיון בחומרים חסויים, המצויים בידי צדדים שלישיים, יש לבכר את המסלול של סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי".

14. ב"כ המאשימה הבהירה כי החומר הרפואי והנפשי המבוקש אינו בידה.

15. תגובת בעלי החיסיון הרפואי, קרי: עדי התביעה 8 ו-10, לא הובאה בפני בית המשפט.

21. בנסיבות, ראוי היה להגיש בקשה זו לבית המשפט הדן בתיק העיקרי במסגרת סעיף 108 לחסד"פ, ואולם לאור קרבת מועדי ההוכחות בתיק העיקרי, ומשנשמעו טיעוני הצדדים בפניי, ראיתי לנכון ליתן החלטה בעניין זה, במגבלות המסגרת הקבועה לדיון לפי סעיף 74.

22. הסנגור לא נתן כל נימוק קונקרטי לצורך בחומר רפואי ונפשי הקשור בע"ת 10 ולא הסביר כיצד עיון בחומר הקשור בע"ת 10 יסייע להגנת הנאשם. משכך, הנני דוחה בקשה זו בהעדר הנמקה ושעה שלא מצאתי כי למבוקש רלוונטיות להגנת הנאשם, כשמאידך הבקשה פוגעת פגיעה מהותית בזכות ע"ת 10 להגנה על פרטיותו.

22. הסנגור טען כי החומר הקשור בע"ת 8 עשוי לסייע למבקש, שכן התנהלות עד תביעה 8 במהלך האירוע נשוא כתב האישום, והעובדה שירה בכלבה, החמירה את האירוע נשוא כתב האישום, ונובעת ממצבו הרפואי והנפשי ולא מאילוץ, כנטען בכתב האישום.

העבירה המיוחסת למבקש הנה מעשה פזיזות ורשלנות בקשר לחיה שברשותו. המעשה המיוחס למבקש מתבטא בכך שהכלבה היתה משוחררת וללא רסן ומחסום לפיה, ובשל כך שלא נקט באמצעי זהירות מפני סכנה מסתברת הכרוכה בכלבה שבהחזקתו, פגעה הכלבה בקטינה ל וכלבת הפינצ'ר. מעשה זה, המיוחס למבקש, עומד בפני עצמו, ואין לו קשר עם מצב ע"ת 8.

השאלה אם הירי של עד תביעה 8 הביא להחמרת האירוע כנטען ע"י ההגנה או שהביא את האירוע לכלל סיום כנטען בכתב האישום, הנה שאלה עובדתית, שמקומה להתברר במהלך שמיעת הראיות, והכרעת בית המשפט בסוגיה אינה קשורה במצבו הנפשי של ע"ת 8 אלא במידתיות התגובה בראיה אובייקטיבית (ככל שהדבר נוגע לאישום כנגד המבקש).

בהתחשב במהות האישום, בקו ההגנה ממנו עולה כי החומר המבוקש אינו נוגע לליבת המחלוקת, ובהתחשב בעובדה שעסקינן בחומר חסוי שאינו מצוי בידי המשיבה, הרי שחומר זה אינו מהווה "חומר חקירה" ובשלב זה לא מצאתי רלוונטיות במבוקש להגנת הנאשם.

היה ויתעורר צורך בכך, במהלך שמיעת הראיות, שמורה למבקש הזכות להגיש בקשה בנדון, במסגרת הקבועה בסעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי.

23. חומר שבידי המועצה מקומית קצרין ביחס לדיני תכנון ובניה הנוגעים לעד תביעה 8:

כעולה מן ההלכה הפסוקה שהובאה לעיל, בכל הנוגע לבקשה לעיון בחומר המצוי בידי צדדים

שלישיים, יש לבכר את המסלול של סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי.

ב"כ המבקש טען כי בין המבקש לבין עד תביעה 8 קיים סכסוך על רקע סירוב המבקש לעזור לעד בעניין הקשור לתכנון ובניה מול המועצה המקומית בקצרין.

הסנגור לא הבהיר כיצד יש בחומר המבוקש כדי לסייע להגנת המבקש, מלבד עצם קיומו של סכסוך בין השניים.

היה וקיימים מסמכים, שהמבקש צד להם, כחלק מן הסכסוך הנטען, אזי למבקש נגישות לאותו חומר, ויוכל לקבלו מהמועצה. במידה ודבר הסכסוך לא עולה מן המסמכים, איני רואה כיצד חריגות בניה של ע"ת 8 יסייעו בהגנת הנאשם בתיק זה.

ב"כ המשיבה הבהירה כי החומר המבוקש אינו בידיה ואין לה גישה אליו.

נוכח האמור, כמו גם לאור העברת המרשם הפלילי של עד תביעה 8 לעיון ב"כ המבקש, ובשים לב למהות האישום, שאין בו אף לא קשר רחוק לחריגות בניה, אם היו כאלה, אצל עד תביעה 8, התרשמתי כי החומר המבוקש אינו רלוונטי להגנת הנאשם ואינו מהווה "חומר חקירה" כחוק.

היה ויתעורר צורך בכך, במהלך שמיעת הראיות, שמורה למבקש הזכות להגיש בקשה בנדון, במסגרת הקבועה בסעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי.

24. חומר מטעם עד תביעה 11 או מטעם המועצה המקומית קצרין בנוגע לטיפול בכלבה צ'וצ'ה:

ב"כ המבקש טען כי החומר נדרש לשם ביסוס טענתו בדבר התרשלות המועצה וכי המבקש עשה כל שהתבקש ביחס לכלבה וההתרשלות מצדו ברמה נמוכה.

ב"כ המשיבה הבהירה כי החומר אינו מצוי בידיה, אין לה גישה אליו, והיות שהכלבה בבעלות המבקש, רשאי המבקש לפנות למועצה המקומית ולקבל חומר הקשור בה.

המבקש לא הציג כל פנייה למועצה המקומית בקצרין, בעניין כלבתו, שנענתה בשלילה.

הוטריןר מטעם המועצה המקומית קצרין הנו עד תביעה 11 לפי רשימת העדים בכתב האישום.

נוכח האמור, האכסניה הנכונה לבקשה זו אינה סעיף 74 אלא סעיף 108. במהלך עדות העד, לאחר שיתברר מהו החומר שבידיו, והיה ויתעורר צורך בכך, יוכל ב"כ המבקש לפנות בבקשה מתאימה בהתאם לסעיף 108 לחוק.

25. סטטוס החקירה ושאלת העמדתו לדין של עד תביעה 8 בגין ביצוע הירי נשוא כתב האישום:

מתגובת המשיבה עולה כי התיק בטיפול התביעה המשטרתית וטרם הוגש כתב אישום.

אשר על כן, הנני מורה לתביעה להעמיד לעיון הסנגור את גיליון המרשם הפלילי של עד תביעה מספר 8, לרבות תיקים פתוחים וסגורים.

שאר הבקשות - נידחות.

המזכירות תשלח החלטתי לצדדים באמצעות פקסימיליה.

ניתנה היום, 15 פברואר 2015 בהעדר הצדדים.